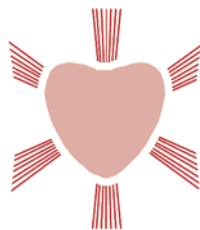

SRDÍČKO

ročník XVII. 1
17. 2. 2013

SVOBODA PRO ČLOVĚKA...

K čemu je zachovávat zákazy a příkazy, či jiná pravidla? Již samotné otázky mohou pomoci k pochopení, že ustanovení jsou pro člověka a ne člověk pro ně. K čemu je jednat ve svém životě dobře a mnohdy před druhými vypadat jako slaboch? I v tomto případě je to pro člověka samotného, protože patřičná zkušenost mnohých lidí říká, že je to zdroj velké radosti. K čemu je člověku svoboda, když stejně musí zachovávat, co mu jiný přikáže? Odpovídat na to, co je svoboda, by bylo na hodně, hodně dlouho. Ale pravá svoboda je, když se člověk může z celého svého srdce otevřít lásce, tedy samotnému Bohu.

Bůh nejedná jako člověk: „Jestli mě máš rád, tak...“ On každého z nás miluje neuvěřitelně nepodmíněnou Láskou. Je to člověk, který je spoutaný okovy, které mu nachystali jiní nebo on sám sobě. Je to člověk, který svobodu zneužívá pro potvrzení sebe samého. Ale my jsme povoláni k pravé svobodě, kdy z věcí můžeme mít radost i v okamžiku, když je ztrácíme. Radost, že jsme mohli prožívat, vlastnit něco krásného. Mnohokrát jednáme opačně, jsme mrzutí a nahněvaní, když něco krásného končí. Co je tedy svoboda? Možná umět přijímat, dávat i ztrácet. Příkladem nám je Otci poslušný a oddaný Ježíš. Byl svobodný nebo jen poslušný? Byl to ten

krutý Otec, který přikazuje a Syn plní jeho přání? Vždyť jsou ve všem zajedno, co chce Otec, chce i Syn; co chce Syn, chce i Otec.

Drazí bratři a sestry, jsme lidé zakotvení v zaběhnutých kolejkách (ne vždy dobrých ani užitečných), jsme povoláni k životu, ne k přežívání. Postní doba je možností zjistit, jak jsme silní nebo slabí, ale určitě by nás měla vést k touze po blízkosti a pomoci našeho Pána. Nestácíme si sami. Tvrdé posty se stávají pastí pro pýchu, jak jsem dobrý nebo pro méněcennost, že za nic nestojím. Chybějící odříkání vede k povrchním vztahům, protože opravdová láska dovádí člověka k obětování se pro ty, které milujeme. Často jsme nuceni odříkat si a obětovat se bez lásky, jen z povinnosti, ze strachu. Doufám, že jste zažili, když vás někdo pochválí, povzbudí, jak to do žil vlije novou chuť a energii...

To je moje velké přání do postní doby. Zapírejme se z lásky, která v nás dřímá. To aby kolem nás mohli naši rodinní příslušníci, naši přátelé, (farníci) beztržně dýchat. Jestli k tomu budeme potřebovat něčeho se zřeknout ať... Půst je pro člověka ne člověk pro půst. Člověk je zde z pravé nezkažené lásky, pro pravou nezkaženou lásku a úctu.

Váš farář Filip

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Organizaci sbírky jsem převzal s bázní, co a jak bude. Říkal jsem si, pořádně tu nikoho neznám, nemám ještě kontakty... Musím tímto také poděkovat manželům Zehnalovým, kteří mi dali celý seznam koledníků z minulých let a přesný popis ulic, které se obcházely. I tak ve mně hlodalo... jak toto dopadne...!? Když jsem v ohláškách říkal, že potřebuji králíky, lidé zprvu nechápavě zkoumali, co že to chci. Avšak po vysvětlení, že zvu děti na účast na Tříkrálové sbírce, se tváře rozjasnily. Hned od počátku jsme si přál, aby tato sbírka byla společnou akcí farnosti, aby se lidé setkali a prožilo se společenství.

Když se blížil den sbírky, byl jsem velmi napjatý. Kolik těch lidí nakonec dojde? Znáte to..., telefonujete, píšete maily, oslovuje, prosíte, žadoníte... stále se to mění, až nakonec ztratíte přehled. Při pří-

pravách jsem také domluvil s komunitou bratří, že pro nás připraví oběd. Jako šéfkuchař se tohoto zhostil bratr Filip, kterému jsem říkal: „Prosím tě, tak 15 obědů bude stačit...“ V sobotu 5. 1. jsem úplně hořel. Tak kolik? Kolik jich přijde...? Po 9. hodině ze mě všechno spadlo. Začal chodit zástup dětí a dospělých, kteří s radostnou myslí přišli, aby společně obětovali svůj čas pro dobrou věc. Sešlo se 23 dětí a 11 dospělých! Radost, která mne naplnila se nedá ani vyjádřit. Bratru Filipovi, který připravoval oběd, též nezmizel úsměv a jako boží služebník rozmnožit oběd z 15 jídel na nějakých 35. Podařilo se obejít téměř všechny ulice, které do obvodu naší farnosti patří. Způsob vybírání, tedy přímá návštěva v domácnostech, byla pro mne nová, avšak nesetkal jsem se s žádnou negativní reakcí. I ostatní vypovídali o hezkých setkáních. Zmíním jednu událost, která na

mne nejvíce zapůsobila. Zašli jsme také do jedné hospody. Říkal jsem si... to bude výsměch. Kdy jsme vešli, tak u jednoho stolu seděla skupinka mladých lidí, řekl bych dnešního světa. Hned mi proběhlo hlavou, to teda bude výsměch, avšak tito mě velice překvapili svou reakcí, kdy si poklidně vyslechli píseň „My tři králové jdeme k vám“, a potom na otázku zda přispějí do sbírky, odpověděli, že samozřejmě a vysypali z peněženek všechny

drobné. I ostatní lidé přispěli a děti dostali od barmanky sladkosti.

Jsem rád, že mi letos tato organizace sbírky, i když nečekaně, připadla. Poznal jsem díky tomuto, řekl bych, poměrně velkou část farníků.

Ještě jednou děkuji všem, kteří do této sbírky jakkoliv přispěli, ať už finančně nebo konkrétní pomocí jako vedoucí skupinek, a dětem, které představovaly tři krále.

bratr Kapistrán, OFM

ZMĚNA POŘADU BOHOSLUŽEB

*Bez hodnot minulosti
nemůžeme budovat nové.*

Je to již 22 let, co jsem vstoupil na půdu husovické farnosti poprvé. Čtyři roky, co jsem přišel z Prahy. Mám radost z této farnosti, protože jsem našel osoby, které mají aktivní zájem o dění ve farnosti a jak to jenom jde, přiloží ruku k dílu. Nalezl jsem zde třeba malé, ale vytrvalé, modlící se skupinky. Dobré party, které dokáží společně táhnout za jeden provaz (z jedné strany). Nemám na tom zásluhu, ač v posledních letech se každého snažím podporovat a pomoci v rámci svých sil. Přesto farnost prodělala i mnoho změn, což svědčí o tom, že je živá. Změny, které vedou ke zlepšení, bereme celkem s nadhledem a samozřejmostí. Ne vše se ale každému může líbit. Chci vás ujistit, že pokud už se nějaká změna děje, není tomu tak, že by nebyla předem uvážena a mnohokrát konzultovaná.

Čeká nás změna pořadu bohoslužeb. V Husovicích, Soběšicích i Obřanech. Vyhlídka na to, že bychom byli posíleni o kněze, žádná v dohledné době není. Bratr Bonaventura, kterého zde již nemáme, po studiu půjde s největší pravděpodobností do Prahy. Otec Berard je jura a v květnu mu

bude 90 let. Slouží, co mu síly stačí. Otec Daniel je v tento čas velkou pomocí. Ale potřebuji je oba šetřit. Pohled do budoucnosti, třeba vzdálené, napovídá, že nedělní bohoslužby budou muset zvládnout dva kněží. Bylo by také dobře, když se řekne „nedělní pořad bohoslužeb“, aby bylo jasno. A věřte, jsou i jiné, ač ne tak závažné důvody, pro změnu bohoslužeb.

Chci ji zavést od velkých prázdnin, tedy od července. V Husovicích budou v neděli dopoledne jen dvě mše svaté. Jeden kněz by měl ranní mši sv. v Husovicích a pak ještě mši sv. v Obřanech. Druhý kněz by sloužil ranní mši sv. v Soběšicích a potom dopolední mši sv. v Husovicích.

Není to z pohodlnosti, ale z nutnosti a proto vás prosím o pochopení. Víím, že to mnohé vůbec nepotěší, ba nazlobí, ale ten čas změn se stejně blíží. Nechci odpovídat na jednotlivé e-maily či sms-ky, ale pokud se o názoru potřebujete sdělit, přijďte na pastorační radu 18. 2. 2013 v 19.00. Případné e-maily budou předmětem programu. O konečném rozhodnutí budete pochopitelně informováni.

Váš farář Filip

JDOU ČI NEJDOU?

Tuto otázku si mohou položit kolemjdoucí po Náměstí Republiky v Husovicích, když pohlédnou na kostelní věž a spatří dva osiřelé číselníky – bez ruček – důležitého ukazatele času. Co se stalo? Proč hodiny nejdou? Zdání klame! Uvnitř čtyřboké hranolové věže zakončené jehlanovou střechou pravidelně – každou čtvrt hodinu bijí paličky na tympány. Zvuk se line do blízkého i dalekého okolí. V útrokách hodinového stroje pod kovovou zvonovou stolicí tikot kyvadla stále odměřuje čas.

Jak jsem již pojednal v Almanachu – Sborníku, který naše farnost vydala při příležitosti stého výročí založení kostela Nejsvětějšího Srdce Páně (2010), v kapitole o věžních hodinách se dovídáme, že je potřeba ručky vyvážit. Při opravě hlavní věže kostela v roce 2002 byly všechny číselníky s převodovým

soukolím demontovány. Toto soukolí se nachází těsně za číselníkem – uvnitř věže, je k němu přišroubováno. Přenáší kroutící moment mezi minutovou a hodinovou ručkou v převodovém poměru 1:12. Na konci hřídele a trubky od soukolí, které prochází číselníkem jsou namontované ručky. Po sejmutí ruček a číselníku došlo k tragické události v subdodavatelské firmě, která tuto opravu prováděla pro firmu Mittag spol. s r. o., s níž měla naše farnost podepsanou smlouvu na celkovou opravu hlavní věže. Pracovník, který rozuměl problematice hodin neočekávaně zemřel a majitel jen stěží dohlížel na opětovnou montáž. Jeho zavalitá postava nemohla v takové výšce zkontrolovat práci montážních dělníků. Po zbourání lešení jsem uvedl hodinový stroj do provozu a následně zjistil, že se zastavuje. Příčina byla v nenamazaných hřídelích převodového

– ručkového soukolí a v nevyvážených rafíkách. V takovém případě je velmi špatný přístup před číselník na dovážení ruček a nedostatečně se dá namazat minutová hřídel, která se otáčí v hodinové trubce.

Po několika letech se začala viklat minutová ručka na čtyřhranu hřídele jižního číselníku – směrem k městu. Vítr lomcoval s rafikou a soukolí hodin se samovolně posouvalo vpřed. Proto jsem převod odpojil a následně demontoval ručky se soukolím. Po nějaké době se znova začaly věžní hodiny zastavovat, vždy kolem číslice 12. Minutová ručka číselníku směrem do středu náměstí se velmi špatně otáčela. Nepomohlo ani pravidelné promazání. Toto soukolí vykazovalo jistou nevyváženost a hodinový stroj nemohl přenos síly zvládnout. K tomuto problému přispělo počasí a trus z holubů, kteří se prochází na podokenních římsách nad číselníky. Tomuto ptactvu chceme v letních měsících náležitě znemožnit přilet k Božím domu! Farní rada už to má zahrnuto

v plánu. Na podzim loňského roku došlo k demontáži ozubeného soukolí a ruček z hřídele číselníku. Po bedlivém ohledání mohu konstatovat, že ozubená soukolí a hřídele ruček jsou téměř původní – více jak 100 let stará. Pro bezproblémovou funkci rafík je zapotřebí dokončit obnovu těchto částí, na které se pozvolna pracuje. Budu se snažit vylepšit mazání hřídelí a zvažuji, které části ponechat původní a které udělat nové, aby neutrpěla historická hodnota a vše fungovalo jak má. Pevně věřím, že se dílo povede k oslavě Boží do několika měsíců.

V nejbližší době budeme muset postupně sundat další dva páry ruček a odpojit převodová ústrojí. Výměna bronzových ložisek ve spouštěcím řídicím minutovém mechanismu hodinového stroje na sebe také nenechá dlouho čekat. Pro zajímavost můžu sdělit, že průměr kulatého číselníku je víc jak 180 cm a minutová ručka měří 114 cm.

Marek Hřebíček

SOUDECE

V kraji pod modravými horami, kde přes mechy protékají potůčky živé vody, přebývá žena neoblíbeného povolání. Je soudkyní a musí co nejspravedlivěji posoudit viny lidí a vybrat přiměřené zadostiučinění. Ví, že je nutné některé lidi odsoudit třeba k různým pokutám. Ale neztrácí s nimi soucit. Odsuzuje podle provinění a pak, jestliže vidí, že ten který člověk nerozpoznal včas svoji chybu, anebo, že není v jeho možnostech danou částku uhradit, vyřkne rozsudek a pak jde a sama stanovenou taxu zaplatí.

Jestliže toto dokáže člověk s pohledem upřeným na Boha, o co víc je Bůh milosrdným soudcem, který naše viny nezastírá, nezlehčuje, ukazuje je v ostrém světle, ale v celém spektru okolností, které k nim vedly. Bůh se ke každému sklání, nikdo pro Něj není tak malý, aby neznal jeho příběh, nikdo není pro Něj stranou. Bůh, který vidí do hloubi srdce, nikoho neodsuzuje bez toho, že by zároveň nepodával ruku a neujímal se člověka, každého a vždycky. Bůh platí dluhy, ve svém čase a podle své vůle, a tuto naději máme neustále. Bůh to stejně učí i nás.

-kac-

SLOVO OTCE BISKUPA K ROKU VÍRY

Milé sestry, milí bratři, vstoupili jsme do Roku víry, který vyhlásil Svätý otec Benedikt XVI.

Co je to vlastně víra? Obvykle se říká, že je to osobní přílnutí člověka k Bohu. Dalo by se také říct, že víra je jakýsi kompas, podle kterého můžeme orientovat plavbu svého života. Všichni známe logo, které je Roku víry určené – lodička. Žádný křižník, žádná velká loď. Malá lodička, která se zmítá ve vlnách. Její šancí a jistotou je Ježíš Kristus. Šancí církve (lodičky) i každého z nás je Ježíš Kristus. Rok víry nám má pomoci objevit krásu víry a její hodnotu. A také čas pravdivě si odpovědět na otázku, jestli z víry vůbec žijeme. Mnohdy už žijeme jakoby z něčeho, co jsou jen její důsledky – třeba sociální citění... Často nám také záleží víc na vnějších věcech nebo na nás samých, a tak ani nechceme vnímat kormidelníka, který vede církev dnešní dobou (myslím tím papeže). Někdy si vytváříme sami pro sebe to, čemu chceme věřit, vytváříme si vlastní kompas, který ve vlnách života pozvolna naviguje na útesy. A potom říkáme: „Jak to, vždyť přece mám kompas! Jak se mohlo stát, že neukazuje správně?“ Je to proto, že se řídíme právě tímto vlastním kompasem.

Vyhlášený Rok víry nám má pomoci objevit kompas víry a vše, co vírou dostáváme. Máme uvidět, na čem spočívá naše víra a co obsahuje. Třeba i to, že nás spojuje s papežem, že nás všechny spojuje navzájem a vytváří z nás Kristovo tělo, že nás zbavuje strachu... Mnohdy máme tendence zavřít se do sebe, izolovat se od světa a věcí, které vnímáme jako špatné a poka-

žené, protože nám právě tehdy chybí ten správný kompas. Tak rezignujeme na své misionářské poslání.. Ale my se máme naopak stát těmi, kteří dokáží nést svůj vztah s Kristem do dnešního světa a přetvářet ho. Nebojme se toho. „Když budeš se mnou,“ jako by říkal Pán, „nemáš se čeho bát.“ On je kompasem a zároveň i cílem.

A ještě jedna věc: Víra, zbožnost, modlitba, vztah k Bohu, to je jen jedno křídlo. Ale my potřebujeme dvě. A to druhé křídlo je rozum a nauka. Měli bychom studovat koncilní dokumenty, vracet se ke katechismu, stále rozšiřovat své vědomosti. Nikdy nemůže nikdo vzletnout, když má jen jedno křídlo. Víra musí být opřena jak o rozum, tak o nauku. Kdyby to byla jen nauka a chladné uvažování, s tímto jedním křídlem nikam nedoletíme. Kdybychom si naopak řekli: Všechno nahradíme zbožností, tak je to zase jen jedno křídlo, se kterým také nikam nedoletíme. Je potřebné mít obě křídla, abychom se dokázali vznést.

A tak jsme díky Roku víry na prahu ohromné šance. A záleží na nás, na každém jednotlivci, jak využijeme tuto nabídnutou šanci pro sebe, své rodiny, svou farnost.

Pán si nás vyvolil, abychom přetvářeli svět, abychom do něj nesli všechno, co nám dává, abychom se stali jeho vyslanci. A abychom se stali těmi, kdo jsou schopni – skrze své hluboké zakotvení v Pánu, skrze víru i nauku – být znamením radosti z víry i Boží lásky ke světu. Kéž k tomu Rok víry pomůže.

V modlitbě provází

biskup Vojtěch

ZÁLEŽITOST MÉHO SRDCE

Poslední lednová sobota se stala srdeční záležitostí malých farníků Duchovního centra na Lesné, které bylo vyzdobeno desítkami srdíček a také obrázky eucharistie. Vyzdoba připomínala, že tím nejdůležitějším pro naše srdce má být Ježíš. Na začátku karnevalu byly tradičně představeny masky s vysvětlením důvodů, proč se kdo pro určitý převlek rozhodl. Moderátorka Jana Čalkovská přišla v nádherných svatebních šatech s vlečkou hned ze dvou důvodů – její svatební den byl předzvěstí báječné šestičlenné rodiny, která je nyní její srdeční záležitostí a zmíněné svatební šaty si zakoupila (nešlo tedy o původní z její svatby) v centru, aby podpořila výstavbu kostela na Lesné. To, co má v srdci, je dobrá rodina a také rodina církve, se kterou chce vybudovat nový chrám. Děti odpovídaly již stručněji, ale každé mělo ke své masce nějaký osobní srdečný vztah, ať už šlo o anděle, vojáka, princeznu, robota a další. Pohádka Markéty Hanáčkové O šípkové Růžence nesla poselství vytrvalé lásky, která se nezalekne ani trní. Všechny následující hry, ať už podkúvkovou nebo kloboukovou a další, hrály děti s nadšením a velký úspěch měl i tanec s balónky za vydatných balónkových salv. V půli karnevalu bylo zapotřebí se občerstvit, aby děti nabraly nových sil a rovněž zvládly překvapení tomboly – vyhrál úplně každý. Na závěr jim svítil lucernou malý Ježíšek na cestu k truhlici s pokladem. Ten rozdávali andělé – byly to šátky se srdcem v dlaních a nápisem: „Pro toho, kdo miluje Boha není nic nemožné“, a také svatozáře s barevnými světýlky, aby děti světlo své víry, naděje,

lásky a radosti nesly do světa. Na oltáři se zatím na velkém srdci postupně rozsvítily svíčky za každé přítomné dítě a toto hořící srdce se jako poselství lásky odráželo ve skle „akvária“ – dětského koutku, abychom vnímali důležitost našeho vyzarování Božího světla do širokého okolí. Sestřička Margita naučila děti novou písničku: „Bůh tě má rád a já tě mám rád a tak by to mělo být...“. Moderátorka se na závěr se všemi pomodlila modlitbu Otče náš a přečetla pravidla dobrého přátelství, která sestavili účastníci letního mariánského tábora. Jiskřičky závěrečného ohňostroje se připojily k prvním hvězdám a večerní soumrak děti po hezky prožitém odpoledni provázal na cestě domů. Věřme, že tím soumrakem svítila světýlka v jejich srdcích a ta kéž neustále svítí na cesty nejen jim, ale i všem lidem, které na nich potkají.

Příští rok jsou opět na karnevalu vítány i všechny děti z přilehlých farností (Husovice, Soběšice...). Protože všichni jsme jedno tělo, jak se zpívá ve známé písničce...

Velké poděkování za zdárný průběh karnevalu patří sestřičce Margitě, rodině Čalkovských, Šmahelových a Hanáčkových.

-sov-

ŘVOUCÍ LEV

Jiskroň s jiskříky právě pečlivě cídil patěnu a kalich, protože měli rádi jejich jiskřivý lesk, když vtom klíčovou dírkou jako malá rachejtla přiletěl Jiskřínek. Sotva se malinko vydýchal, vydešeně volal: „Všichni se schovejte nebo utečte! Jsme ve velkém nebezpečí!“ „Posaď se, zhluboka se nadechni a pak povídej, co tě tak vyděsilo. Nikdy není tak zle, aby se s tím nedalo něco dělat. Nebo aspoň skoro nikdy,“ uklidňoval ho Jiskroň tím víc, čím víc byli ostatní jiskřící zneklidnění. Jiskřínek vykulil oči: „Kdybys to slyšel, taky by ses bál!“ Jiskroň se chlácholivě usmál: „Tak posloucháme.“

Jiskřínek pokračoval chvějícím se hláskem: „Ten kněz venku říkal ministrantům, že ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil a jestli už mají nějaká postní předsevzetí, aby proti němu byli pevní ve víře. Pak jsem raději utekl, nebudu čekat, až se mi něco stane!“ Jiskroň si zamnul bradu: „Ano, to je psáno v prvním listu apoštola Petra v páté kapitole, ale děsit se hned nemusíš. My i ministranti si s takovým nebezpečím jistě poradíme.“

Jiskroun se okamžitě přirtil k Jiskroňovi: „Já rovnou jednu radu mám. Často koukám

přes rameno bratru Justýnovi, když se zabývá svou oblíbenou historií a nedávno četl o bojovém umění Římanů. Když na ně litaly nebezpečné šípy protivníků, semkli se do útvaru, zvaného želva. To znamená, že drželi štíty podle toho, kde stáli, buď před sebou nebo nad sebou, a tak se navzájem chránili, že je žádný šíp nemohl zasáhnout.“ Jiskřínek pokrčil rameny: „A co my s tím, nejsme Římaní a nemáme štíty.“ Jiskroň pokýval hlavou: „Já ti rozumím, Jiskroune. My se také musíme semknout a držet tak štíty víry, aby nás chránily před útoky zlého, který obzvlášť zuří v postním období, protože strašně nesnáší pokoru. Ministranty a vlastně i farníky to můžeme také naučit, budou-li chtít. Budou chvíle, kdy bude zapotřebí dělat tuto želvu a přijdou chvíle, kdy se budeme moci v klidu rozeběhnout. Myslím, že svatý František také učil své bratry něčemu podobnému. Takže, Jiskříku, už se netřes a spoléhej se na naše štíty víry a nezapomeňte si je pořádně vyleštit,“ doporučil Jiskroň už značně vesele. Jiskřík se uvelebil u kalicha a leštil a leštil, protože měl radost, že se přestal bát.

Jarka Cýrusová

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice, Lesná, Soběšice a Obřany

Vychází se souhlasem duchovních správců.

Kontaktní adresa: Římsko-katolická farnost Brno-Husovice, Vranovská 103, 614 00 Brno, www.brno.ofm.cz nebo schránka Srdíčka v zadní části husovického kostela nebo e-mail: Srdicko.Husovice@seznam.cz <http://www.volny.cz/dcbl/srdicko.htm>

Odpovědný redaktor: Daniel Kummer

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farností. Neprošlo jazykovou úpravou. Uzávěrka tohoto čísla byla dne 8. 2. 2013, uzávěrka příštího čísla je 6. 3. 2013.